

— Нѣмамъ, — отговорилъ червеятъ. Азъ не зная дѣ сж сега жена ми и дѣцата ми; никога не съмъ виждалъ родителитѣ си, и не бихъ позналъ братята и сестритѣ си, ако ги срѣщнѣхъ.

Щъркелътъ си дигналъ крака и взелъ строгъ изгледъ.

— Въ какви ужасни условия живѣятъ нисшитѣ животни! — казалъ той. Не искамъ по-вече нищо такова да слушамъ. Това ми разваля настроението. Прощавай! Нѣкога пакъ може да се срѣднемъ. Но гледай да не ме срѣднешъ, когато съмъ гладенъ!

И щъркелътъ, като взелъ жабитѣ и половината змия, отхвъркналъ върху покрива на стария домъ, а дъждовния червей побързалъ да се скрие въ дупката си.

Слѣдъ нѣколко дни щъркелътъ пакъ се разхождалъ изъ сжщата пжтека, дѣто срѣщналъ червея.

— Хей, дъждовенъ червей! — извикалъ той, но никой не му отговорилъ.

— Излѣзъ тукъ, дъждовенъ червейо! Искамъ да поговоря съ тебъ!

— Страхъ ме е отъ васъ, — обади се червеятъ отъ дупчицата си.

Щъркелътъ се разсърдилъ и нѣколко пжти ударилъ съ дългия си клюнъ земята. Тогава дъждовниятъ червей се стрѣсналъ и излѣзълъ. Той билъ много уплашенъ и цѣлъ се гърчеше отъ покорность.

— Ти ще се показвашъ ли, когато те извиквамъ или не? — казалъ строго щъркелътъ и си дигналъ едина кракъ. Нима ти не знаешъ, кой съмъ